

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Novum Gratiae Prodigium: Sive Vita Venerabilis Matris,
Sororis Joannæ à Jesu Maria Monialis Præcipui D. Claræ
Coenobii In Bvrgos**

Ameyugo, Francisco de

Coloniæ Agrippinæ

Caput VIII. De pœnitentiis Sor. Joannæ in sæculari stau, & magnis
mortificationibus, quibus illam spirituales eius Patres probaverunt.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37120

*Generosè insultare
Damonibus con-
suevit
Ioanna.*

demque contemptim insultare. In
"quod, aiebat illa, sita est fortitudo
"vestra, vos putidæ & nullius frugis
"creaturæ? Non pudet vos cum fæ-
"mina luctari, & sub pedibus eius
"jacere victos? Ubi est dux vester?
"Qui quondam gloriabatur: ascen-
"dam super altitudinem nubium &
"similis ero Altissimo? Isaia 14. v.
"14. Quidnam agit desertor Luci-
"fer? finite eum prodire foras, hic
"visurus est, quis sit DEUS. Hic
"experietur virtutem summæ eius
"potentiæ. Videbit quod eius
"auxilio una creatura, qualis ego
"sum, eum superet, neque plura
"addo. Ubi hæc Ioanna effata est,
"superba infernalis bellua horrendos
"habat ululatus & quæstus. Quid
"illudit hæc improba mulier meæ
"magnæ potentiæ? Quod me DE-
"US eius pedibus subjecerit? At
"quid aio? Nonne DEUS in mundi
"ortu iuravit & dixit: Gen. 3. v. 15.
"Inimicitias ponam inter te & mu-
"lierem. Et quodd ego calcaneo
"eius insidiabor, illa vero conteret
"caput meum? Forsitan ista est
"JOANNA, ad quam prolocutus
"est? Apparet sanè, quandoqui-
"dem video, quod quantumcun-
"que tormentorum ego illi inferam,
"illa tamen semper victoriam obtinet
"& triumphat.

CAPVT VIII.

*De Penitentiis Sor. Ioannæ in seculari sta-
tu, & magnis mortificationibus, quibus
illam spirituales eius Patres
probaverunt.*

Nulla ferè comparatio sic ab

omnibus tam sacræ quam profanæ
Literaturæ operantibus ac peritis
ob convenientiam probatur, uti a-
moris atque ignis (Euseb. lib. de
Symb.) Amor est igni similis non
sola proprietate ardoris, sed & in
virtute ac operatione, & peculiari-
ter in insatiabilitate. Potentia ig-
nis non tam in virtute omnia exu-
rendi consistit, quam in eo, quod
nunquam satiatur; Proice in ig-
nem ligna super ligna, omnia con-
sumuntur, & tamen his omnibus
non satiatur; imò quo plura consu-
mit, tanto magis virtute ac poten-
tia convalescit. Ita prorsus se habet
dilectio DEI. Amantes animæ, quæ
Divinæ delectionis igne succen-
sæ, quo plura DEI amore agunt
ac patiuntur, eo plura semper pati
expetunt, nec appetitus iste un-
quam satiari valet. Veritas hæc lu-
culentissimè, excellenter, ac prorsus
palpabiliter observari potuit
in Ven. nostra Sor. JOANNA.
Quis oro Martyrum, si annos nu-
meres, plura maiora ve perpeffus
est? Quadragenarius illius Matri-
monii statu, nihil fuit aliud, quam
perpetuus Martyrii cursus, quod
partim Mariti sui, partim inferna-
lium spirituum sævitia perpeffa est.
Tormenta quoque fuere innumera
& horribilia, & tamen præ insatia-
bili ardentique amoris Divini
magnitudine erant illi toleratu le-
via & facilia. Expleri illa hac in
materia nunquam potuit; quo plura
patiebatur, plura patiendi cupidine
tota exæstuat.

*Amor &
ignis in
quo potif-
simum
conve-
niant.*

*Satiari
Ioanna
nequit
patiend.*

O

Ab

Quam
dire cor-
pus suum
tractavit
Ioanna.

Ab inito matrimonio usque ad Religionis ingressum in more habuit quinquies se flagris diverberare, & quidem tali fervore, ut sui penitus oblita videretur. Sic ut in ea sui oblivione persæpè tribus integris horis se conderet. Infigebat ictus toti corpori, quia totam se ad hoc nudabat; Non rarò ubi à flagellatione cessavit, apprehendit asperiorum limam, quâ exulcerabat dilacerabatque totum corpus, donec non solum plenum ictibus & plagis, sed speciem unius vulneris totum referret. Exemplum hoc sanè plurimum valet ad erubesceniam & castigationem nostram. Divus Gregor. penitentem ac undique vulneratum Job considerans (Job. 2. v. 8. S. Gregor. hom. 2. moral. cap. 3.) qualiter nimirum in sterquilinio sedebat, & saniem è vulneribus profluentem testâ radebat: exclamat magna voce: Quid nos agimus, qui sanum, robustum, vegetumque corpus habemus, dum videmus, quod S. Job infirmum suum, saucium & vulneratum corpus ita excipit? Quid non dicturus erat ille, si tam teneram, nobilemque Virginem, qualis IOANNA nostra est, contpexisset, postquam suum corpus à capite ad pedes usque plenam vulneribus sanguine fluere fecisset, lima insuper vulnera renovantem, dilacerantem, & extendentem, quo dolores tanto sentiret acerbiores.

Quamvis quotidiana hæc exercitatio atrox acerbique admodum

fuerit, fuit tamen alia semper continuata acerbior. Siquidem non solum cilicinam vestem de pilis Camelorum instar Sancti IOANNIS BAPTISTÆ corpori induit, sed & undique ita ferro armavit, ut horror sit illud vel audire. In brachiis gerebat dextraria è ferreis aculeatis penitentialibus catenulis, quas arcte carni adstringebat. Ab humeris ad cingulum usque lorica è ferreis laminis carnem tegebat, quæ introrsus ad instar runcinæ erat exasperata. Pectus munebat crux ferrea triginta tribus claviculis, ut adamantibus in cuspidem exacutis armata. Corpus medium cinctum habebat zonâ ferreâ cuspidata, quæ sanè altè carni infigebatur. Porro ad genua usque se contegebat, peracribus penitentiae catenulis. A genibus ad imos pedes ferebat è fetis villoque grossiore tibialia. Denique ad memoratum ferreum cinctorium geminas affixit catenas, quæ ad pedes usque tendebantur, atque in fine ambæ acutis asteriscis seu calcarium stellulis horrebant, ita ut ad singulos passus nudi eius pedes sauciarentur. Ne autem à planta pedis ad verticem usque capitis ullum membrorum à ferro cruentisque Martyrii panis esset immune, deferbat in capite subter velum, ferream coronam eum peracutis ac penetrantibus clavis. Visusne est in bello spiritali militum quisquam melius armatus communiusque quam Soror IOANNA fuit? Hæc parcoplia, hisce armis illa qui-

Vide &
mirare
Ioanna
armatu
tam.

Reb-
cissen
Raspet

Ne
sen
fuit
cruc
di
ad
lo

quidem edomabat, subiugabatque carnem, felicissimum tamen animæ suæ imperium summa servabat in pace ac tranquillitate. In hoc Regno ausus non est ullus sese commovere affectus, rationisque arcem impetere, adeo ei omnia ancillabantur. Sic illa summa in pace regiminis habenas moderabatur, & triumphaliter coronata plaudebat.

Nihilo tamen minus Soror IOANNA semper novos meditabatur sui ex cruciandi modos; totusque ille pœnitentiæ apparatus, immenso eius amoris sufficere haud potuit. Quod sanè mirandum non est, si consideremus, quod in via perfectionis, quo altius sese attollit dilectio, eo etiam flagrantiori igne voluntas succendatur. Consequenter verò Divinus iste ignis, deinceps sibi sumit imperium, ducit, illuminat regitque intellectum. Hæc ob causas adinveniebatur totus amore captus Sororis IOANNÆ spiritus indies novas cruciatuum dolorumque formas ac vias. Atque ut panis ille doloris, quo vesceretur, cum calice amaritudinis misceretur, habebat semper apparatus ac veluti penulum absinthii, & eiusmodi notæ amaritudinis pulvisculorum, quos illa ore gerere, volutare ac glutire consuevit, quo nimirum graveolentem ori suo induceret halitum. Gerebat quoque lapillum in ore, ad omnia superflua verba cavenda. Si

verò suâ opinione supervacuum quodpiam verbum ore excidisset; exseruit nocturno tempore linguam, religabatque eam duobus chordulis ad collum, sicque velut criminis ream ac malefactoricem, totâ nocte ad mane usque, captivam in vinculis detinebat. Postquam flagellationes ante memoratas peregit, solita est nudo corpore sic perseverare, ac tam acriter ac valide, uti Divus Hieronymus, saxo pectus percutiebat. At verò ipse exercitium istud DEUS vetuit; per illud etenim non totus modò thorax ei pectus altè intumuit, verum & introrsus adeo exarsit, ut sanguis ad collum usque ascendens periculosum tuber aut apostema longo etiam tempore curatu difficile progigneret. Nullum unquam in Sanctorum vitis pœnitentiæ ac austeritatis actum legit, auditum percepit, quin eum audenter imitari inque opus deducere, simulque tali imitatione cuiuslibet eorum virtutem adipisci conniteretur.

Quoniam probè illi compertum fuerat, quemadmodum Divi BENEDICTUS & FRANCISCUS, itemque alii ad castigandum corpus suum, in sentibus ac spinis nudos sese extenderint ac volutârint, tamen si nullum sentiret stimulum carnis, eos tamen in hoc imitari voluit. Itaque nudam se frequenter in acutissimas abiciebat spinas, expandebat, volutabaturque mitandis.

*Lingua
qua rati-
one ple-
nat, vide.*

*Novos
semper
sui ex-
crucian-
di modos
adinvenit
Ioanna.*

*Admira-
bilis*

eius fer-

vor in

sanctorum

altibus i-

que in eiis, donec ab aculeis illis insigniter saucia, totoque corpore egregie lacerata exiret. Similiter, quia noverat, quod alti Sancti ad restringendum libidinis incentivum sese item nudos in congelatos lacus iniecerint, ibat & ipsa in acerrimo hyemis algore, in aream suæ domus, seque collo tenus nudam in altissimos nivium acervos immergebat, sic minimum tribus horis perseverans. Si nivium copia deesset in maiores cacabos gelidissima aqua repletos sese immergebat, quod omnibus ferè per hyemem noctibus facitabat. Ipsamet testatur, nescire se quomodo hæc vita ipsam non exuerint. Sed quod eius nescivit humilitas, cuivis alteri palam est. Sicut namque testatur Spiritus Sanctus (*Cant. 2. v. 7.*) aquæ multæ non possunt extinguere charitatem. Ita ergo nec nives, nec gelu, glacies, frigulve potuerunt ignem charitatis eius extinguere.

Sedulo huic Sanctorum imitationis studio jungebat imitationem, quoad sibi fas esset, sacræ passionis cælestis Sponsi sui. Eam ob rem consueverat multis noctibus peractâ flagellatione, quasdam catenas in modum ferrei compedis sibi circumdare, atque tota ut stabat nuda, aliquot passus progredi, eos gressus contemplando, quos Christus Dominus fecit captus, atque ad urbem adductus. Postmodum devenit ad locum, ubi columna stabat;

ad hanc se resti per medium corpus alligavit, & sic longo perstitit tempore in consideratione Dilecti sui, quo nimirum is pacto ad columnam revinctus, multis atrocissimis iectibus summâ vi dilaniatus, copioso sanguine profluente maduerit. Horrendi iectus, quos innocentissimum corpus eius excepit, penetrabant intima animæ Sororis JOANNÆ Sponsæ suæ. Et quemadmodum lapis ignarius ab attritu ac percussione ignem edit, ita in contemplatione plagarum, quas Christus dilectus eius suscepit, incensum cor JOANNÆ spargebat amoris ignes, & deflagrabat cupiditate, dilecti sui causâ patiendi. Cum verò illi Liectores Apparitoresque vel magis tortores ac carnifices ad manum non essent, qui eam, uti Christum flagris conciderent, accepta runcina tanta vi totum suum corpus dilacerabat, ut cum vulneribus vulnera exasperasset, à multo enormique sanguinis profluvio, tota subter humus eius cruore tincta, ruberet. Fine hæc tormentis imposito, vix præ debilitate pedibus insistere poterat: Sed nec hoc attento, dum considerat qualiter Christus ingenti crucis pondere onustus, in Calvariæ montem prorepfit, ita ut erat vulnerata ac nudaque prorsus, peracutam ferream Crucem triginta trium librarum pondere assumpsit, impositamque humero ac nudæ carni, emetiebat cum ea sat longo spatio viam Crucis. Quoniam verò crux illa adeo

*Sed ad-
mirabilis
in imi-
tando pa-
tiente
Sponso
suo.*

Qualiter
somnia
capiat
Joanna.

adeo gravis ac peracuta erat acie, penetrabat carnem ad ossa usque, scapulæ exinde valde profundo cruentoque vulnere discissa tantoque hiarent, ut instar fontis cuiusdam per corpus deorsum sanguis deflueret, nec modus remediumque sistendo illi, quantumcunque illa linteolorum obduceret, reperiri posset. Ab hoc exercitio ad somnum capiendum abiit, vel ut melius dicam, novo tormenti genere se excrucians: quippe cui somnus, qui aliis quietis est parens, ingens illi tormentum fuerit. Lectus ei erat tabula, cervicalis lapis, tegumentum unica pertenuis tunicula. Hoc apparatu susque deque habito hyems an æstas esset, in solatium crucem ante memoratam complexa brachiis, composuit sese ad quietem perexiguo tempore capiendam. Hoc sanè non erat quiescere, sed multò magis cruciari. Si quis ergo nunc imaginem cupit Redemptoris nostri, qualiter pro nobis in cruce pendens obiit inspicere, huic fas est, si consideret somnum esse mortis imaginem, in nostram Christi Sponsam JOANNAM oculos defigere, qualiter illa dormit & crucifixa est. O Divini amoris præstantiam! O teporem segnitieque humani amoris!

Dum igitur Soror JOANNA Sanctos in pænitentia, & Sanctum Sanctorum in sua passione imitatur, efficiebat se hæc DEI Filia conformem imagini Unigeniti Filii eius.

(Ad Rom. c. 8. v. 29.) At verò unum in pænitendi genere, nescio sanè cuius exemplar inspicere potuerit. Ex proposito large capillum exerecere sivit, cumque eum DEO gestiret offerre, fune illum stricte colligabat in vertice. Inde scalas ascendit, dum usque capite summitatem postis unius clavumque prævalidum ac fortem, quem eum in usum ei infixerat, attingeret; clavo huic suos capillos alligavit forti nexu, ac mox è scalis defiliit mansuque, sic in aëre è capillo solidam horam pendula. Erat hic ingens prorsus cruciatus, non tantum ob diuturnitatem suspendii, sed & quod complures capilli pondere corporis à cranio revellerentur, imò cutis ipsa cum capillis à capite detraheretur.

De abstinentia eius in juvenili ætate, suo loco iam egimus. Ea hisce annis ita increvit, ut plus quàm 24. annis aut modico valde, aut nullo cibo vesceretur: quippe cuius cibis tantundem ac nihilum fuerit. In his 24. annis nunquam aliud quidquam gustavit, quam fortè corticem decisum à pyro, foliolum brassicæ, lactucæ aut Endiviæ, seu quid simile secundum anni tempus. Magna sollicitudine id afficiebat cum maritum illius, tum conscientie arbitrum. Maritus cogebat eam ad edendum, tamen id tantum vix esset, quantum columba assumit; non prævalebat tamen etiam istud; in mariti tamen gratiam

vim

Quod
dam se
excruci-
andi ge-
nus ferè
absque
exempla
aggredi-
tur.

Mira Jo-
anna ab-
stinentia,
vel potius
inedia.

vim sibi ipsi præsente Confessario inferebat ac degustabat quidpiam. Vix tamen primo bologustato mox stomachus adeo movebatur, ut multum sanguinis excerneret, & lethiferæ eam angustię comprehenderent. Tam notabilis huius alterationis causa quærebatur à medicis, qui Ioannam similiter cibo tentarunt, difficultatemque dictam experimento didicerunt. Posteaquam vero eâ super re Ioannam ipsam audire sententiam pronuntiârunt, Ioannæ cibi sumptionem, nisi usitatam, periculosam esse: neminemque tutâ conscientia ad id eâ compellere posse, neque debere; posthac eâ in re illi facessere negotium, quandoquidem absque cibo, DEUS eam conservare velit, posset forsitan, nonnemo Naturalistarum aut Politicorum abstinentiam istam demirari ac dicere: esse impossibile tot annorum spatio tam tenui exiguoque victu vitam ducere. At vero talis considerare velit primo DEO nihil esse impossibile, qui Moysen quoque ac Eliam 40 diebus & noctibus absque ullo cibo conservavit (3. Reg. 19. v. 8.) Deinde sciendum etiam, copioso cibo hominem pinguescere, ad moriendum tanto ocyus. Ex adverso temperantiam seu cibi parsimoniam, vitam producere, viamque ad æternam vitam sternere. Quotidianis profecto perpetuisque patet experimentis, gnathonum, gulonum, pamphagorumque vitam consuetum se communiter brevem, frugalium

*Temperantia
quid præstet.*

vero longam esse. Cuius equidem rei causa physica naturalisque petitur ex eo, quod lethales morbi plerumque ex superfluis humoribus ortum ducant, qui intemperanti cibi potusque sumptione causantur & nutriuntur: è contra verò temperantiâ atque paritate victus absumentur. Hæc est præcipua ratio cur symposiastæ ac convivatores, omnesque glutones multo cibo dediti plerumque vitam accidant, sobrii vera protelent. Virgo ista temperantissima longos in annos vitam protulit. Nihilominus, opinor ego Divino potius miraculo, quam naturali cuiquam causæ ascribendum, quod Sororis Ioannæ vita, tam exiguo alimento tam ferros in annos vitam produxerit.

Omnes pænas, quas ab se exigebat nunquam, nisi prævia suorum spiritualium moderatorum RR. PP. Discalceatorum facultate, exercevit. Qui etiam, iuxta doctrinam suam & in rebus spiritualibus peritiam, sublimem nostræ Sororis Ioannæ perfectionem ac sanctimoniam duris ac per acerbis probationum, abjectionis videlicet ac patientiæ modis visque experiri, & funditus penetrare haudquaquam neglexere. Erat inter alias Ioannæ ancilla parum rationis compos ac semifatua. Igitur præcepere Patres filiæ suæ Ioannæ, ut eidem ancillæ in omnibus sit obediens, ac velut superiori subiecta pareat. Mortificationis huius præstantia facile à quovis agnoscitur

Admira-
bile genus
probatio-
nis.

noscitur, & seipsa perspicua sat est
atque aperta: singulariter tamen
elucet ex eo, quod ancillæ illius aus-
dacia in tantum subinde excreverit,
ut Dominâ suâ perinde atque
mancipio uteretur, horisque singu-
lis acribus minusque decentibus
verbis eam impeteret; & quod plus
est, à verbis ad res, ac ipsa verbera
deveniret, ita ut Dominam suam
nunc colaphis caderet, modo vul-
tum illi conspueretur, nunc capillis
apprehensam traheret, raptaretq;.
Alias quoque, si in mentem illi ve-
nisset, præcipiebat, ut humi procum-
beret & sic ante se strata calcibus
os contendebat. Denique deduce-
bat Ioannam ad loca secreta ius-
samque se spoliare vestibus, quo
facto, prorsus fatuæ instar Domi-
na n suam insanæ furore ac ra-
bie diverberabat ac concidebat.

Durissi-
mis expe-
rimentis
Ioanna
spiritus
probat.

Has aliasque eiusmodi hor-
ribiles mortificationes atque pro-
bationes spiritualium suorum Pa-
trum perferebat invicta hæc matro-
na incredibili patientiâ. Recen-
set hoc ipsa, & omnia adscribit al-
tissimo, à quo omnia proveniunt
aitque ut sequitur (vita ips. n. 60.)
Valde obligata sum & obstricta, R.R.
P.P. Discalceatis, multumque illis
debeo. Siquidem tempore illo,
quo sub eorum directione & disci-
plina fui, multis me mortificationi-
bus erudierunt. Certum est me
plurimum debere DEO. De cun-
ctis etenim, quæ mihi per obedi-
entiam iniuncta fuere, nihil vel levis-

simum neglexi aut postposui; sed
in omnibus dicto audiens fui, quan-
tumcunque terribilia essent, quæ
“mihi ab eis imperabantur, quæ sanè
“uti assevero valde horrenda erant.
Neque in hoc maritum meum ti-
“mui: sciebam quippe à DEO
me, cui placebat, ut ego essem obe-
diens, in pace, quiete ac securi-
tate constitutū servatumq; iri. Verba
hæc bene notanda sunt; quod ni-
mirum mortificationes istæ proprio
Ioannæ iudicio ac sententiâ terri-
biles fuerint: neque adici amplius
quidquam potest ad perfectissimam
DEI sponfam in Sorore Ioanna
agnoscendam. Quandoquidem in
Cant. cantic. Sponfam suam cum
arbore Myrrha confert DEUS, ex
quatestibus naturalium rerum in-
dagatoribus (Plin. l. 12. c. 14.) o-
doratissimus, licet amarus idem
loquor, profluit, qui in duplici est
differentia. Prior per se ipsum stil-
lat absque illata vi aut manu, &
est Myrrha prima. Deinde arbor
illa perforatur, pungiatur & concidi-
tur, per quæ foramina effluit
Myrrha secunda. Ita prorsus consti-
tuta esse debet perfecta Christi
sponsa, pro ut Divi Augustinus &
Dorotheus exponunt. Debet ama-
ræ mortificationis myrram produ-
cere quâ per se ipsam, quâ coope-
ratione alienâ & auxilio. Primum
quidem ex propria bona volunta-
te, diversis castigationibus animam
corpusque edomare ac mortificare.
Deinde illatas alienâ manu plagas
ac verbera cum gratiarum actione
ceci

R III
3.0

Primam
secundam
Myrram
ex se
dedit Io-
anna.

ceū à Divina manu profecta excipere.

Ita omnino ac in omnibus habuit sese, gessitque vera Christi sponsa Soror Ioanna. In propria quidem persona se mortificavit, dum tam acres tamque acerbās à se ipsa pœnas exigeret, ut iam vidimus. Aliena vero manu mortificata est, dum partim viri sui immanitate, praelongum perpeffa est Martyrium, partim malignorum spirituum savitiā horrendis ac infernalibus pœnis ac doloribus excruciatā fuit, uti iam vidimus & adhuc visuri sumus. Terrificis denique illis etiam mortificationibus, quibus eam spirituales eius Patres exercebant atque probabant, sese omni demissione subiecit. Itā ergo Soror IOANNA variis modis in fornace castigationum atque adversitatum velut aurum pretiosissimum probata & purgata resplenduit.

CAPVT IX.

De Eleēmosynis quas Soror IOANNA hoc tempore faciebat, uti & de miraculis, quæ inter hæc contigerunt.

Tertullianus in quarto suo adversus Marcionem libro c. 14. pluribus sacre Scripturæ locis probat, quod propensio ad subveniendum pauperibus, sit affectio, Domino DEO propria & connatu-

ralis, quodque cum in terras Divinæ ipsius maiestas venisset, eandem luculenter demonstraverit & exhibuerit, quando semper pauperes dilexit, necessitate quapiam pressis opem tulit, viduas defendit, pupillos protexit, omnibusque solatium impertivit, itā ut ex hoc in cognitionem venire liceat, eam benigritatem, atque in beneficentiam Eleēmosynasque propensionem ortum ducere à fonte miserationum Christo Redemptore nostro. Hoc è fonte praelarge, imò superaffluenter intimæ charitatis latices potavit Soror Ioanna quam nusquam non in pauperes exeruit. Et reverā quantumlibet hæc virtus ab infantiā cum ea creverit, nihilo sequius tamen Dominus DEUS eam in illa sequenti ratione ac modo admodum auxit.

Initio sui coniugii, dum quadam vice domum ingreditur, adstitit ad fores mendicus elegantis formæ, petiitque divini amoris intuitu eleēmosynam ab ea. Ioanna præ nimio timore viri pro tunc consistere, seve tantisper detinere haud ausa fuit, sed viam suam pergebat neglecto neque eleēmosynā dato paupere: "qui ad eam inquit: Ah quam cæcata es tu, quare quidem non vides nec adverti, quod DEUS te invisurus adveniat! scio sane, si quinq; vulnera, quæ corpore gero, aspectabiliter cerneret, me sine stipe haudquaquam te dimissuram. Atque his pauper ille visui se illius subduxit. Ancilla verò eius tota conster-

Propensio
sus in be-
neficientia a-
nimus
Divinum
quid.

Timore
mariti
Ioanna
Christum
stypem
varentem
negligit.